

קונטרס

אור השַׁבָּת

יִגְלֶה נִוְרָאוֹת נִפְלְאוֹת מֵאֹר הַשַּׁבָּת הַשׁוֹפֵעַ
בְּכֹל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּמִי שִׁזְזָה לְשֹׁמֵר שַׁבָּת,
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִוְחַל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו,
וְנִשְׁפַּע עָלָיו שִׁפְעַ פְּרִנָּה לְכָל יְמֹת הַשָּׁבוּעַ,
וְהוּא הַמְּאֹשֵׁר בְּיוֹתֵר בְּחַיָּיו.

בְּנוֹי וּמְיֻסָּד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בּוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִיה

רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוֵקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

תַּכְמִּינֵי הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִשְׁבֶת מְאִיר הָאוֹר
הַגְּנוּז בְּגִלּוּי נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, וְהַצְדִּיקִים
הַיְגָעִים וְטוֹרְחִים בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה
בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִים
לְהַשְׁיֵג אֶת אוֹר הַשְּׁבֶת בְּגִלּוּי רַב וְנוֹרָא
מְאֹד. וְהַכֹּל תְּלוּי כְּפִי הַיְגִיעָה וְהַטְרַחָה שֶׁל
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה; כִּי אִם בְּשֵׁשֶׁת הַיָּמִים,
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֵל, מִתְיַגָּעִים וְטוֹרְחִים הַרְבֵּה
בְּשִׁבּוּל הַקְדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא, כִּן זוֹכִים
שְׁבִשְׁבֶת-קֹדֶשׁ מִתְגַּלֶּה לָהֶם אוֹר הַשְּׁבֶת;
אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאִינוֹ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשכד)

קונטרס

אור השבת

.א

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָעַם
יִשְׂרָאֵל מִתְּנָה יְקָרָה מְאֹד וְשַׁבַּת שְׁמָה (עֵין שַׁבַּת י.); שַׁבַּת
הִיא שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (זֶהר יִתְרוֹ פח:), עֶצֶם הַשַּׁבַּת
זֶהוּ הָאֲרַבְעָה עוֹלָמוֹת. שַׁבַּת נִכְתְּבָת: ש — שְׁלֹשָׁה
קוּיִם, בַּת — בַּת עֵין; הֵינּוּ, הָעֵין שֶׁל הָאָדָם יֵשׁ בָּהּ
שְׁלֹשָׁה צְבָעִים וּבְאֻמְצַע אִישׁוֹן הָעֵין, אֲשֶׁר נִקְרָא בְּלִשׁוֹן
קַבְלָה: שַׁבַּת, ש' — שְׁלֹשָׁה קוּיִן, תְּלַת גּוֹנִיִן דְּעֵינָא,
בַּת — בַּת עֵין, אִישׁוֹן הָעֵין (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן
10). לְזֹאת עַל שַׁבַּת אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: רְאוּ
וְהִתְבוֹנְנוּ, שְׂאֲנֵי נִתְתִּיכֶם אֶת הַשַּׁבַּת; כִּי כִשְׂאָדָם זוֹכָה
לְשֹׁמֵר שַׁבַּת-קֹדֶשׁ, מִמְּשִׁיף עַל עֶצְמוֹ הַשְּׂגָחַת הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְכָכֵל שְׂמֻקְפִיד יוֹתֵר בְּשִׁמְיַרְת שַׁבַּת, יוֹתֵר
נִמְשָׁף עָלָיו אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכִיּוֹן שְׂמֵאִיר עַל הָאָדָם אוֹרוֹ

יתברך, אזי הקדוש-ברוך-הוא משפיע עליו שפע. לזאת
 אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות ב, ח): "ברכת
 הוי"ה היא תעשיר" (משלי י, כב) — זו ברכת שבת;
 כשיהודי זוכה לשמר שבת ונח בה, ואינו עושה שום
 מלאכה, הקדוש-ברוך-הוא משפיע עליו עשירות
 בששת ימי החל. למה אנו רואים, שבני-אדם סובלים
 סבל כל-כך גדול בששת ימי השבוע, עובדים ועמלים
 קשות, ואינם רואים ברכה בעמלם, וככל שמתגעעים
 יותר, מאבדים יותר את ממונם, ואינם רואים שום סימן
 ברכה, ואינם יודעים מדוע אין ברכה בכסף, או למה
 אין להם כסף ועבודה? אלא הכל בא מחמת חלול
 שבת; כי ברגע שאדם מחלל שבת, רחמנא לצלן, הוא
 נוגע בבבת עין שולו ומתעור. אם אדם מכניס מסמר
 לאישון עיניו — יהפך לעור, השם ישמר. כן הדבר,
 שבת היא העין של הקדוש-ברוך-הוא, "ראו כי הוי"ה
 נתן לכם את השבת" (שמות טז, כט), שבת הינו שהוא
 יתברך מסתכל עלינו מ'הד' עולמות: אצילות, בריאה,
 יצירה, עשיה, ואנו צריכים להסתכל עליו, אבל בו
 ברגע שאדם מחלל שבת, זהו כפיכול שמחדיר מסמר
 בעין, ונעשה עור, שאינו רואה יותר אלקות. ולכן
 עוברים על בני-אדם עניות ודחקות, צרות ויסורים, והם
 ממרמרים ואין בידיהם כלום. לזאת, בני ובנותי
 היקרים! עליכם לזכור, כי השבת היא העין של

הקדוש-ברוך-הוא, ואם הִיָּה אָדָם יוֹדֵעַ שְׁבֻזָּה שְׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת, הוּא נִכְנָס בְּכִיכּוֹל בְּעֵינָיו יִתְבַּרֵךְ, שְׂיִסְתַּכַּל עָלָיו בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית — הִיָּה שְׂמֵחַ מְאֹד, אֲשֶׁר זֶה שְׂמֵחַת הַשַּׁבָּת; כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה לְדַעַת, שְׂכְּבִיכּוֹל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא מְאִיר בּוֹ וּמְסַתַּכַּל עָלָיו, אֵין עוֹד שְׂמֵחַת הַנֶּפֶשׁ, שְׂמֵחַת הַחַיִּים, גְּדוּלָה מְזוּ, כִּיּוֹן שְׂהַנְפֵּשׁ בְּטֵלָה לְגַבִּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, כִּיּוֹן שְׁאָדָם מְבַטֵּל אֶת עַצְמוֹ רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְלִזְהָ זֹכִים רַק עַל-יְדֵי שְׂמִירַת שַׁבָּת, כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה לְשִׁמְרָה, אֲפֵלוֹ שְׂחָטָא וּפְשָׁע וְעָשָׂה כָּל הַחַטָּאִים שְׁבַעוּלָם — מוֹחֲלִים לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו. כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שַׁבָּת קִיח:): כָּל הַשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּהִלְכָתָהּ, אֲפֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ — מוֹחֲלִים לוֹ. יְדוּעַ עַל דוֹר אָנוּשׁ שְׂעַבְדוֹ עֲבוּדָה זָרָה, הַשְׂתַּחֲוּוּ לַשֶּׁמֶשׁ, לַיָּרֵחַ וּלְכוֹכְבִּים, לֹא יִדְעוּ וְלֹא הִפִּירוּ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הִיָּה נִעְלָם מֵהֶם לְגַמְרֵי שִׂישׁ מְנַהִיג לְבִירָה, שֶׁהוּא הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא — הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ. הֵיִשׁ עוֹד יְרִידָה וּנְפִילָה גְּדוּלָה מְזוּ, שְׁאָדָם נִעְתָּק לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ?! זֶהוּ עֲבוּדָה זָרָה — כְּשֶׁאָדָם שׁוֹכַח מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, רַחֲמָנָא לְצַלָן. וְזֶה אֲשֶׁר עוֹבֵר עַכְשָׁו בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, כָּל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה מִתְגַּבְּרִים וּמִתְפַּשְׁטִים בְּעוֹלָם, מְעֲלִימִים וּמְסַתִּירִים אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, מְלַבִּישִׁים הַכֹּל בְּטַבַּע, בְּמִקְרָה וּבְמִזְל, בְּ"כַחֲוֵי וְעֵצִים יְדֵי עֲשָׂה לִי אֶת הַחִיל הַזֶּה" (דְּבָרִים

אור השבת

ח, יי), וְהָעֶרְב־רֵב מִתְּפֹשְׁטִים עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְעוֹשִׂים חֲרָבָנוֹת בַּדָּת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, מִתְּלוּצְצִים מִכָּל הַקְּדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל. לְזֹאת עוֹבֵר עַל בְּנֵי-אָדָם כָּל-כֶּף הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסּוּרִים, מְרִירוֹת וְדִכְאוֹנוֹת, וְסוּבְלִים כָּל מִינֵי מַחְלוֹת וְחִלָּאִים רָעִים, וּמְרִים לָהֶם הַחַיִּים, וְאִינָם יוֹדְעִים לָמָּה?! אֵךְ עֵקֶר הַסִּפָּה, שְׁנַעְעֵלָם וְנִסְתָּר מֵהֶם הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; כִּי אִם הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ מִסְתַּכֵּל עֲלֵיהֶם וְרוֹצֵה אוֹתָם וְאוֹהֵבָם, אֲזִי הָיוּ רָצִים אֲלָיו, אֵךְ מִחֲמַת שְׂאָדָם חָטָא וְנִפְּל לְמָקוֹם שְׁנַפְּל, נִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ הַכֹּל טָבַע וּמְקָרָה וּמְזַל, וְזֶה הוֹרֵס אֶת חַיָּיו. עִם כָּל זֹאת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שָׁם), אִם אָדָם זוֹכָה וְשׁוֹמֵר שֶׁבֶת, אֵף שֶׁעָשָׂה כָּל הָעוֹנוֹת שְׁבַע עוֹלָם, אֲפֹלוּ עָבַד עֲבוּדָה זָרָה, שְׂאֵין יוֹתֵר גְּרוּעַ הַיָּמָנוּ, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לוֹ; כִּי שֶׁבֶת הִיא הָעֵין שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְכִיוֹן שְׂאָדָם שׁוֹמֵר שֶׁבֶת, נִכְנָס כְּבִיכּוֹל בְּעֵין שְׁלוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַד שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ מִסְתַּכֵּל עָלָיו, וְאֵין עוֹד שְׂמִחָה גְּדוֹלָה מִזֶּה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲלֵיכֶם לְקַבֵּל עַל עַצְמְכֶם לְשׁוֹמֵר שֶׁבֶת, וְאֵף שְׂאֵתָם יוֹדְעִים שֶׁעֲבַרְתֶּם כְּבָר בַּחַיִּים עַל כָּל הָעוֹנוֹת שְׁבַע עוֹלָם, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כְּמוֹ שְׁנִמְצָא בַּדּוֹר הַזֶּה, שֶׁהָעֶרְב־רֵב הִתְעַרְבוּ בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהִכְשִׁילוּם בְּכָל מִינֵי עוֹנוֹת שְׁבַע עוֹלָם, פִּטְמוּ אוֹתָם בְּמֵאֲכָלִים אֲסוּרִים, טְרָפוֹת וְנִבְלוֹת, בְּשׂוֹר הַגָּמֵל וְהַחֲמוֹר וְהַשֶּׁפֶן, הִכְשִׁילוּ אוֹתָם

בְּנֵאֹפֶן, רַחֲמָנָא לִישְׁזֹבֵן, כִּי הָעֶרְב־רַב עוֹשִׁים פְּרָצוֹת
 בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמַעֲרָבִים גּוֹיִים וְגוֹיֹת בִּינֵיהֶם, עַד
 שְׁגוֹרְמִים לָהֶם לַעֲבֹר עַל כָּל מִינֵי עֲרִיּוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן,
 וּמַעֲלִימִים וּמַסְתִּירִים אֶת הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְגַמְרֵי
 מִהָעוֹלָם, עַד שְׁרוּצִים לַעֲקֹר אֶת הַשַּׁבָּת מֵעַם יִשְׂרָאֵל.
 עִם כָּל זֹאת, כְּשֵׁי־הוֹדֵי חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, וּמִקְבֵּל עַל עֲצֻמוֹ
 לְשֹׁמֵר שַׁבָּת, וּמִתְחִיל לְשִׂמְחַת בְּשַׁבָּת, כִּי עָקַר שְׁמִירַת
 הַשַּׁבָּת זֶה שְׂמִחָתָהּ, אָזִי הוּא יִתְבָּרֵךְ מוֹחֵל לוֹ עַל הַכֹּל.
 לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הֲרִי אַתֶּם רוּצִים לְרְאוֹת אֹר
 וְאֲשֶׁר בְּחַיִּים חַיּוֹתְכֶם, בְּחַיֵּי הַיּוֹם־יוֹם! מְדוּעַ לֹא
 תִּתְחִילוּ לְשֹׁמֵר שַׁבָּת, אֲשֶׁר הַשַּׁבָּת הִיא הָעֵיִן שֶׁל הַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ?! וּבְזֶה שֶׁתִּשְׁמְרוּ שַׁבָּת, תִּכְנָסוּ כְּבִיכּוֹל בְּעֵינֵינוּ
 יִתְבָּרֵךְ, וְאִין עוֹד שְׂמִחַת הַנֶּפֶשׁ כְּזוֹ שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
 מְסַתֵּפֵל עָלֵינוּ. לְזֹאת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שַׁבָּת
 קִיח.): כָּל הַמְעַנֵּג אֶת הַשַּׁבָּת, נוֹתְנִים לוֹ נִחְלָה בְּלִי
 מְצָרִים; הֵינּוּ בְּדֶרֶךְ כָּל מְצַמְצֵם לְאָדָם מְאֹד בְּחַיִּים,
 אֵינּוּ יוֹדֵעַ לְשִׂית עֲצָה לְנַפְשׁוֹ, יוֹשֵׁב כְּלוּא בְּבֵית־כְּלָא,
 מְסַבֵּב עִם מְצָרִים, וְחֵי בְּצַמְצוּם רַב, מְרַב צַעַר וְדְכָאוֹנוֹת
 שְׂמִסְבִּים אוֹתוֹ, כִּיּוֹן שְׂזוּכָה וְשׁוֹמֵר שַׁבָּת וְשִׂמְחָה בָּהּ,
 מִיָּד נִגָּאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו, וְיוֹצֵא מִכָּל הַמְצָרִים. לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְשֹׁמֵר שַׁבָּת, וְהַשַּׁבָּת תִּשְׁמֹר
 עֲלֵיכֶם, וְאִף שְׂזָה בָּא לְכֶם קָשָׁה עַד מְאֹד, כִּי מִי שֶׁעָבַר
 עַל עֲבֵרוֹת חֲמוּרוֹת, שֶׁנִּכְשַׁל בְּאֲכִילַת טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת,

ופֶטֶם עֲצֹמוּ בְּבֶשֶׂר חֲזִיר, בְּבֶשֶׂר שְׁפָנִים, חֲמוּרִים, סוּסִים
 וּגְמָלִים, לוֹ קָשָׁה עַד מְאֹד לְהִבִּין מֵה יוֹם מִיּוֹמִים? ! מֵה
 הַשַּׁבָּת יוֹתֵר מִשְׁשֶׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל? ! כִּי מִי שְׁפֶטֶם עֲצֹמוּ
 בְּאֲכִילַת טְרֵפוֹת וּנְבֵלוֹת, דָּמוֹ נֶעְפֵּר, וְקָשָׁה לוֹ לְהַשְׁיֵג
 רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, אֵינן לוֹ תְּפִיסָה בְּשַׁבָּת, וְהַשַּׁבָּת
 אֶצְלוֹ פְּחוּתָהּ מִיּוֹם חַל. כְּמוֹ-כֵן מִי שֶׁנִּכְשַׁל בְּנֵאוּף,
 בְּעֲרִיּוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְעֵבֵר עַל כָּל מִינֵי זְהָמוֹת,
 נִפְגָּם בְּבְרִיתוֹ, מֵחֹו פְּגוּם, אֲזִי אֵינּוּ יָכוֹל לְהִבִּין מֵה זֶה
 שַׁבָּת וְרוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, וְכִי כִי־צַד יִבִּין? ! לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! פְּקַחוּ אֶת עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מֵה הָעֶרְב־רַב
 עוֹשִׂים מֵאַתְּכֶם, הִנֵּה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּפֵל עַל כָּל
 הַבְּרִיאָה כְּלָה, שְׁזֵהוּ יוֹם הַשַּׁבָּת, שַׁבָּת הִיא עֵינּוּ יִתְבַּרֵּךְ,
 שׁ' בַּת — תֵּלַת גּוֹנִין דְּעֵינָא וּבַת עֵין, הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ
 מְסַתְּפֵל עָלֵינוּ, "רְאוּ כִי הוּי"ה גַּתֵּן לָכֶם אֶת הַשַּׁבָּת",
 שְׁכָל עֲנִין שַׁבָּת הוּא בְּחִינַת "רְאוּ" — רְאִיָּה, הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּפֵל עַל כָּל הַבְּרִיאָה בְּעֵין הַשְּׁגָחָה, וְהִנֵּה
 בָּאִים הָעֶרְב־רַב וּמַחְדִּירִים מְסַמְרִים בְּאִישׁוֹן עֵינֵיכֶם,
 שְׁתַּתְּעוּרוּ, חַס וְשָׁלוֹם, וְלֹא תֵרְאוּ שׁוֹם אֹר, וְתִהְיוּ
 עֲנִיִּים, תִּהְיוּ עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת; כִּי בְּזֵה שְׁמִכְשִׁילִים אֶתְכֶם
 בְּעֲרִיּוֹת וּבְנֵאוּף, בְּאֲכִילַת טְרֵפוֹת וּנְבֵלוֹת, בְּמֵאֲכָלִים
 שְׂאִין לָהֶם הַכֶּשֶׁר, וּבּוֹדָאֵי מְעַרְבִים שָׁם כָּל מִינֵי שְׁקָצִים
 וּרְמָשִׁים, עַל-יְדֵי-זֶה אֵינן אַתֶּם זּוֹכִים לְרְאוֹת אֶת שְׁמִחַת
 הַשַּׁבָּת וְקַדְשָׁתָהּ, אֶת אֹר הַשַּׁבָּת, אֶת יְקָרַת הַשַּׁבָּת, וְהִרִי

זֶה כְּמוֹ שְׁמֻכְנִיסִים לְאָדָם מִסְמַר בְּאִישׁוֹן עֵינָיו, אֲשֶׁר
 בּוֹדֵאֵי יְהִיָּה עֵוֶר. וְלִכֵּן הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב הַרְחֵמֵן,
 אָמַר לָנוּ, אֲפֹלוּ שְׁעָשִׂינוּ מָה שְׁעָשִׂינוּ, אֵלּוּ הָיוּ יִשְׂרָאֵל
 מְשֻׁמְרִים שַׁבַּת אַחַת כְּתַקְוָנָה, מִיָּד הָיָה בֶּן דָּוִד בָּא;
 שַׁבַּת אַחַת שֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַר כְּהִלְכָתָהּ, כְּכַר בֶּן דָּוִד
 מִתְגַּלָּה אֵלָיו. בֶּן דָּוִד זֹהֵי הַגְּאֻלָּה, אִוֵּר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא. לָמָּה אָדָם סוֹבֵל גְּלוּת? לָמָּה סוֹבֵל עֲנִיּוֹת? מִדּוּעַ
 סוֹבֵל כָּל-כָּף הַרְבֵּה יְסוּרִים בַּחַיִּים? רַק מִפְּנֵי שְׁמוֹזְלוֹ
 בְּקִדְשַׁת הַשַּׁבַּת, אֵינּוּ יוֹדֵעַ עֶרְךָ הַשַּׁבַּת וְקִדְשָׁתָהּ, אֲבָל
 אִם הָיָה שׁוֹמֵר שַׁבַּת אַחַת כְּתַקְוָנָה, הָיָה מִתְגַּלָּה אֵלָיו
 בֶּן-דָּוִד — שֶׁזֶּוּ הַגְּאֻלָּה, וְהָיָה נִגְאָל מִכָּל צְרוּתָיו. לְזֹאת,
 בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! רְאוּ מָה לְפָנֵיכֶם, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא מְסַתְּפֵל עָלֵינוּ, רוֹצֵה לְהַשְׁפִּיעַ לָנוּ כָּל טוֹב, אֲבָל
 אֲנַחְנוּ בּוֹעֲטִים בּוֹ, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, וּמְגַרְשִׁים אוֹתוֹ,
 כִּיצַד? עַל-יְדֵי שְׁאִינְנוּ שׁוֹמְרִים שַׁבַּת. הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 נִתְּנָנוּ מִתְּנָה וְשַׁבַּת שְׁמָה, וְאוֹמֵר לָנוּ: שְׁמְרוּ אֶת הַיּוֹם
 שְׁלִי, וְאַשְׁמֵר אֶת הַשִּׁשִּׁת יָמִים שְׁלָכֶם, וְאִם לֹא תִשְׁמְרוּ
 אֶת הַיּוֹם שְׁלִי, יוֹם הַשַּׁבַּת, לֹא אֲשַׁמֵּר אֶת שִׁשִּׁת הַיָּמִים
 שְׁלָכֶם. וּמָה עוֹשִׂים בְּנֵי-אָדָם? הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן
 לָהֶם יוֹם אֶחָד בְּשַׁבּוּעַ, יוֹם אֶחָד לְנוּחַ וְלֹא לַעֲשׂוֹת בּוֹ
 שׁוּם עֲבוּדָה, וְהוֹלְכִים וּמְשַׁלְּכִים לוֹ אֶת הַיּוֹם הַקְדוּשׁ
 הַזֶּה, אוֹמֵר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: אֲקַח אֶת הַיּוֹם שְׁלִי,
 וְאַתֶּם תִּקְחוּ אֶת שִׁשִּׁת הַיָּמִים, וְנִרְאֶה כִּיצַד תִּסְתַּדְּרוּ

בלעדי. ואז מתחיל לעבר על בני-אדם יסורים קשים ומרים, עניות ודחקות וכו' וכו'. אשר כל זה הסתת הערב-רב, שעושים כל מיני פעלות שבְּעוֹלָם העקר שלא ישמר האדם שבת, ואחר-כך שואל, למה עוברים עלי כל-כך הרבה משברים?! מדוע אני סובל סבל קשה?! בשעה שאינו שם על לב, שיורק כביכול בעיניו של הקדוש-ברוך-הוא, ונועץ מסמרים ב"ראו כי הוי"ה נתן לכם את השבת", לכן מתיסר ביסורים, ומרים ומרורים לו כלענה כל החיים, וסובל מדכאוונות, עצבות ומרה שחורה, רחמנא לצלן. לזאת, בני ובנותי היקרים, תקחו את עצמכם בידיכם, ותתחילו לשמר שבת, ותשתדלו כל השבת להיות בשמחה, לחוש שמחת השבת, ותהיו שמחים ועליזים מכניסת שבת עד צאתה, ותזהרו בה ממריבות וקטטות, ותשמרו בה מבעס, שזוהי גם-כן בחינה של חלול שבת, וככל שתשמחו יותר בשבת, אזי תראו איך הקדוש-ברוך-הוא ישפיע עליכם בששת ימי המעשה ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם. כי כך כתוב בזהר (זהר יתרו פח), שכל ההשפעות הפאות לאדם באמצע השבוע, הכל בא מחמת השבת. לזאת, בני ובנותי היקרים! חמלו על עצמכם, רחמו על ילדיכם, ותתחילו לשמר שבת, ואז תראו שתהיה לכם ברכה והצלחה כל השבוע, ולא תצרכו לדאג מהיכן לשלם חובותיכם, כי לא יהיו לכם

חובות, לא תצרכו לדאג על מזונכם, פי ישפּע עליכם שפּע, הכל בזכות שבת. וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (שבת קיח:): כּל המענג את השבת, נותנים לו משאלות לבו; אם אדם שש ושמח ביום השבת ומענגה, כּל אשר מבקש את הקדוש-ברוך-הוא — מקבל. ומה המציאות מוכיחה? שהערב-רב רוצים לעקר את השבת לגמרי מעם ישראל, רוצים להשפּיחה מהם, מדוע? כי שבת היא העין של הקדוש-ברוך-הוא, שצופה עלינו, והערב-רב והסטרא אחרא והקלפות נבראו רק להעלים ולהסתיר אותו יתברך, וברגע שאדם שומר שבת, אין לערב-רב שליטה בעולם, אין לקלפות שום מקום ואחיזה בעולם, לזאת מתגברים על נשמות ישראל, שיעשו הכל, אבל לא ישמרו שבת, כי יודעים שברגע שיהודי שומר שבת, הוא שורפם לגמרי, עד שאין קלפות, אין סטרא אחרא, אין ערב-רב. וזו היתה מעלת עם ישראל, שבמשך אלפים שנות גלותנו, זכינו לשמר שבת, עברנו כּל מיני אינקויזיציות, כּל מיני מיתות משנות ואכזריות, כּל מיני שואות, ואף-על-פי-כן מסרנו נפשנו לשמר שבת, בעבור זה יש קיום לעם השם, כי עם ישראל כּל קיומו הוא רק בזכות השבת. אבל מדוע אדם אינו חש את קדש שבת, מדוע אינו חש את עיניו יתברך המשגיחות עליו? כי פּטם עצמו בטּרפות ונבלות, ועבר על עריות. לזאת, בני ובנותי

הַיְקָרִים! "רְאוּ כִּי הִנֵּי" הַנֶּתַן לָכֶם אֶת הַשַּׁבָּת", תִּתְחִילוּ לְשׁוֹמְרֵי שַׁבָּת, וְאַזְ תִּרְאוּ אֵיךְ הוּא יִתְבָּרֵךְ יִמְחַל לָכֶם עַל הַכֹּל, כִּי בְזֻכּוֹת שַׁבָּת, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל עַל כָּל הַעֲוֹנוֹת. הֵיִשׁ עוֹד תִּקְוֶן יוֹתֵר גְּדוֹל מִשְׁמִירַת שַׁבָּת?! תִּקְפְּצוּ לְתוֹךְ הַשַּׁבָּת, וְתִתְחִילוּ לְשַׂמַּח בְּשִׂמְחַת הַשַּׁבָּת, אֲזִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְחַל לָכֶם עַל הַכֹּל, וַיִּשְׁפַּע עֲלֵיכֶם שְׂפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם.

ב.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי הַשַּׁבָּת הִיא הַמִּתְנַה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לְיִשְׂרָאֵל, וְכֹאֲשֶׁר עִם יִשְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים שַׁבָּת, הַשַּׁבָּת שׁוֹמְרַת עֲלֵיהֶם, כִּי בְשַׁבָּת נִתְגַּלָּה אֹר כְּזֶה, שֶׁלֹּא יֵאָמֵן כִּי יִסְפֹּר, וְאַשְׁרֵי מִי שֶׁזוֹכֶה לְהִרְגִישׁ אֶת נֵעַם הַשַּׁבָּת. וּמוֹבָא בְּזֵהר הַקְדוּשׁ (עֵין זֵהר יִתְרוֹ פַּח), שֶׁכָּל הַהִשְׁפָּעוֹת שֶׁל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל יוֹרְדוֹת בְּשַׁבָּת, עַל-כֵּן אִם אָדָם זוֹכֶה לְשׁוֹמֵר שַׁבָּת, נִשְׁפָּעַת עָלָיו הַשְׁפָּעָה גְּדוֹלָה בְּאִמְצַע הַשָּׁבוּעַ, וְאֵינּוּ צָרִיךְ לְהִתְיַגֵּעַ כָּל-כָּף עַל פְּרִנְסָה, כִּי בָּאָה לוֹ בְּנִקְל, וְאִפְלוּ שְׁעוֹשֵׂה דָבָר קָטָן — מִצְלִיחַ, וְכָל סְכוּם מוֹעֵט — מִתְבָּרֵךְ אֲצִלוּ. כִּי הַשַּׁבָּת הִיא שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שַׁבָּת שְׂמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (שָׁם), לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְלִמְטָה בְּעוֹלָמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים, נִתְגַּלָּה הַקְדוּשׁ-

ברוך-הוא על-ידי קדשת שבת. לזאת אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה כה, טז): בעת שאדם שומר את השבת, גוזר גזרה והקדוש-ברוך-הוא מקימה. וזו מעלת הצדיקים, שהם שומרים שבת בדבקות כזו, שמרגישים את אורו יתברך, מרגישים רוחניות אלקות, בעבור זה אצלם שבת זהו יום שמחה, וזוכים ביום השבת להתגלות אור האין סוף, עד שמבטלים עצמם לגמרי לאור אין סוף, שכל מחשבתם זהו רק הבורא יתברך שמו. ובעבור זה יש להם כח לגזר גזרה, והקדוש-ברוך-הוא מקימה. ולא רק הצדיקים, אלא כל יהודי ויהודי הזוכה לשמר שבת, נקרא צדיק, כמו שכתוב (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים". לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו למסר נפשכם לשמר את השבת, ואף שדבר זה בא קשה במאד מאד, עם כל זאת עליכם לדעת, אם רצונכם שיתברך מזלכם, שיתברך ממונכם ותשרה ברכה במעשה ידיכם, ראו לשמר את השבת, כי בכל שאדם יותר שומר שבת, נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא. ודבר זה קשה עד מאד להסביר, כי אדם מצמצם בצמצומים, עוברים עליו צרות ויסורים, מרירות והרפתקאות בששת ימות השבוע, אין אדם בעולם שלא יעבור עליו איזה משבר בחיים, והמשבר הזה שוברו לגמרי, עד שקשה וכבד לו להשיג רוחניות אלקות, בעבור זה מר ומרור לו, והוא שבור כחכם,

תמיד נמצא בעצבות, בדכדוך וביאוש, ונדמה לו שלא יצא אף פעם מצרותיו ולא יראה אור בחיים, ואז כשמגיעה שבת אינו חש כלום. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם תזכו לשמר שבת, להיות בשמחה בשבת, הקדוש-ברוך-הוא ישמרכם שלא תעשו שום עברה. כי כן אומרים חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח טז): מי שמשמר את השבת, מרחק מן העברה; כי השבת שומרת את האדם שלא יעבר איזה חטא ועון. לזאת, הערב-רב עושים כל מיני פעולות שבעולם למחק את השבת מעם ישראל, ומנסים בכל מיני תחבולות שיום השבת שהוא יומו יתברך, ובו מאיר גלוי האין סוף, שיהיה יום חל, רחמנא לצלן, מרשעות ואכזריות כזו, מכפירות ואפיקורסות, שקר ועזות כזו, אשר לא היו מאז היות עם ישראל לעם, לא העז אף אחד לבטל את השבת מהם, רק אלו הערב-רב, ימח שמים וזכרם. לזאת, ראו למסר נפשכם על שמירת השבת. ואומרים חכמינו הקדושים (מכילתא תשא לא): כל המשמר שבת אחת בתקונה, מעלה עליו הכתוב כאלו שמר שבתות מיום שברא הקדוש-ברוך-הוא את עולמו עד שיחיו מתים; כל-כך חשובה בעיניו יתברך שמירת שבת, ואם אדם מקבל על עצמו לשמר שבת, אינו זז משם, עד שהקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עוונותיו. לזאת, בני ובנותי היקרים! שמעו בקולו יתברך, שמבקש

אותנו: "זכור את יום השבת לקדשו" (שמות כ, ח);
 במחשבה — לחשב כל השבת רק מהקדוש-ברוך-
 הוא, בדבור — לדבר כל השבת רק ממנו יתברך,
 במעשה — כל שבת להיות בבית-הכנסת להתפלל,
 לשיר זמירות לפניו יתברך, לאכל לכבוד שבת, כל
 מעשה ומעשה שאדם עושה בשבילו יתברך בשבת,
 ממשיך על עצמו אור השבת, וכשאדם זוכה ומרגיש
 טעם השבת, אין עוד טעם ערב מזה.

ג.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי מה שאנו
 רואים בני-אדם, שכל-כף חשוכים חיייהם, ומרים
 ומרורים להם כל-ענה, עד שישנם שנפלו בעיני עצמם
 ומיאשים לגמרי, ומבקשים את יום מותם, ושואלים
 נפשם למות, הכל מחמת שאינם זוכים להרגיש אותו
 יתברך; כי הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומקים ומחיה את
 כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הכל
 אלקות ואלקות זה הכל, ואם היה אדם זוכה לראות
 ולהרגיש דבר זה, היה המאשר ביותר, אשר אור זה
 מרגישים בשבת; כי בשבת נתגלה אור הקדוש-ברוך-
 הוא, אור השבת, ואומרים חכמינו הקדושים (תורת כהנים
 בחקתי כו) על הפסוק (שמות כ, ח): "זכור את יום השבת

לְקַדְשׁוֹ" — יְכוּל בְּלִבָּךְ? כִּשְׁהוּא אוֹמֵר שְׁמוֹר הַיּוֹם
 שְׁמִירַת הַלֵּב אֲמוּרָה, מָה אֲנִי מְקַיֵּם זְכוֹר, שְׁתֵּהא שׁוֹנֶה
 בְּפִיךְ; הֵינּוּ שְׁצָרִיכִים תָּמִיד לְדַבֵּר מִשְׁבֶּת, כָּל דְּבַר
 צָרִיכִים לֹא לֹא לְכַבֹּד שַׁבַּת-קֹדֶשׁ, וְכִשְׁיִהוּדֵי מְדַבֵּר
 מִשְׁבֶּת, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמְשִׁיךְ עָלָיו קֹדֶשׁה שֶׁל
 עוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁר זֹהוּ רִוְחַנִּיּוֹת אֱלֹקוֹת. כִּשְׁאָדָם מִסִּיר
 גּוֹפּוֹ מִהֲנִשְׁמָה, נִתְגַּלֶּה אֵלָיו אֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 בְּהַתְגַּלוּת נִפְלְאָה מְאֹד; כִּי כָל זְמַן שֶׁהֲנִשְׁמָה מְלַבֶּשֶׁת
 בְּגוּף גַּשְׁמִי וְחִמְרִי, מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְאָדָם לְהַשִּׁיג
 רִוְחַנִּיּוֹת אֱלֹקוֹת, עַד שֶׁאֵינּוּ יְכוּל לְהַרְגִּישׁ מַה זֶה עוֹלָם
 הַבָּא, וְהוֹלֵךְ מִמְרָמֵר וּבִיטוּרִים, בְּמַרְיָבוֹת עִם הַזּוּלָּת,
 שׁוֹנֵא אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת אַחֲרִים, רוֹאֶה רַק רַע כָּל הַיּוֹם, כִּי
 אֵינּוּ מַרְגִּישׁ רִוְחַנִּיּוֹת אֱלֹקוֹת, מִחֲמַת שֶׁהַגּוּף מְעַלִּים אֶת
 הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, הָעוֹלָם הַזֶּה מְעַלִּים
 וּמְסַתֵּיר אֶת הָעוֹלָם הַבָּא, אֲבָל כִּינּוֹן שְׁאָדָם זֹכֶה וְשׁוֹמֵר
 שַׁבַּת, אֲפִלּוֹ הוּא הַגְּרוּעַ בְּיוֹתֵר, וְעֹשֶׂה אֶת כָּל הָעוֹנוֹת
 שֶׁבְּעוֹלָם, אִם מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת שׁוֹמֵר שַׁבַּת,
 וּמֵהַיּוֹם וְהַלָּאֶה לֹא לְחַלְלָהּ, לֹא יִבְעִיר אֵשׁ בְּשַׁבַּת, לֹא
 יִסַּע, חָלִילָה וְכוּ' וְכוּ', תִּקְף-וּמִיד מִתְגַּלֶּה אֵלָיו אֹר
 הַשַּׁבַּת, שֶׁהוּא אֹר הָעוֹלָם הַבָּא. וְזֶהוּ שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים (מְכִילְתָא תְּשָׁא לֹא): "כִּי אֲנִי הַיּוֹ"ה מְקַדְשְׁכֶם" —
 נִמְצָאנוּ לְמִדִּין שֶׁהוּא מֵעֵין קֹדֶשֶׁת הָעוֹלָם הַבָּא, וְכֵן הוּא
 אוֹמֵר (תְּהִלִּים צא, א): "מִזְמוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבַּת" — לַיּוֹם

שָׁכְלוּ שַׁבָּת; בְּעוֹלָם הִבָּא זֶהוּ יוֹם שְׁכָלוּ שַׁבָּת, שְׂאִין צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת דְּבָר, רוֹצִים רַק אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִשְׁתוֹקְקִים רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עוֹלָם הִבָּא זֶהוּ עוֹלָם רוֹחָנִי, שְׂאָדָם אֵינוֹ רוֹצֵה מְאוּמָה, רַק אֶת הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, הֵינּוּ שְׂיָצָא מִכָּל הַהַעֲלָמוֹת וְהַהִסְתָּרוֹת. וְכֵן הוּא כְּשִׂיהוּדֵי זוֹכָה וְשׁוֹמֵר שַׁבָּת, מִתְגַּלֶּה אֵלָיו אֹר שַׁבָּת, שְׂמַרְגִּישׁ מִמֶּשׁ עוֹלָם הִבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֵינוֹ רוֹצֵה דְּבָר רַק אֶת הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת, הַצְּדִיקִים, שְׁכָל-כָּף דְּבוֹקִים בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּבְטָלִים וּמְבֹטָלִים בּוֹ לְגַמְרֵי, נִקְרָאִים שַׁבָּת. כְּמוֹ שְׁתַּלְמִידֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאי קְרָאוּהוּ: 'אַנְתָּ שַׁבָּת דְּכוּלֵי יוֹמֵי', אַתָּה, רַבִּי, הַשַּׁבָּת שֶׁל כָּל הַיָּמִים. וְאַצֵּל הַצְּדִיקִים מְאִיר יוֹם הַשַּׁבָּת אֶפְלוּ בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל. עַל-כֵּן יֵשׁ לָהֶם כַּח לַפְּעַל אֶצְלוּ יִתְבָּרַךְ כָּל אֲשֶׁר רוֹצִים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! רְאוּ מָה לְפָנֵיכֶם — "אֹר הַשַּׁבָּת", רַק תִּתְחִילוּ לְשָׁמֵר שַׁבָּת-קֹדֶשׁ מִשַּׁבָּת זוֹ וְאֵילָף, וְיִמְחַל לָכֶם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל אֲשֶׁר חֲטָאתֶם. וְאֵינְכֶם צְרִיכִים שׁוּם תְּקוּנָה, כִּי הַתְּקוּנָה הַגְּדוֹל בְּיֹתֵר לְאָדָם עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו זֶהוּ רַק שְׂמִירַת שַׁבָּת; כִּי בְּרַגַע שְׂאָדָם מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְשָׁמֵר שַׁבָּת וְשׁוֹמְרָה כְּהִלְכָתָהּ, הוּא יִתְבָּרַךְ שׁוֹרָה בּוֹ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים, מֵאַחַר שְׁעֵבֵר עֲלֵיכֶם בְּחַיֵּיכֶם כְּבָר מָה שְׁעֵבֵר, כָּל-כָּף הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסוּרִים וּמְרִירוֹת, וְאַתֶּם מְדַכְּאִים וְשְׂרוּיִים בְּיָאוֹשׁ וּבְמָרָה שְׁחוּרָה, וְנִדְמָה לָכֶם

שְׁזָהוּ סוּף הָעוֹלָם, וּמִכֶּם לֹא יֵצֵא מְאוּמָה, וְנִסְתַּבְּכֶתֶם
 בְּצָרוֹת שְׂאִינְכֶם יְכוּלִים לְצַאת מֵהֶן, אֵל תֹּאמְרוּ כֵן, כִּי
 בְּרַגַע שֶׁתִּשְׁמְרוּ שַׁבָּת, וְתִהְיוּ שְׂמֵחִים כָּל הַשַּׁבָּת, שֶׁבְרוּךְ
 הַשֵּׁם, אַתֶּם שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת, אֲזִי יִתְגַּלֶּה לָכֶם "אֹר
 הַשַּׁבָּת" בְּגִלּוּי כְּזֶה, שֶׁלֹּא תִרְצוּ כְּלוּם רַק אֶת הַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וְאֲזִי יֵשׁ לָכֶם הַכֹּל. כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ יִשְׁפִיעַ
 עֲלֵיכֶם שִׁפְעַ גְּשָׁמִי וְרוּחָנִי. שִׁפְעַ גְּשָׁמִי — הֵינּוּ שֶׁכֵּל
 מֵה שֶׁתַּעֲשׂוּ בְּעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה — יִתְבָּרַךְ, תִּהְיֶה בְּרָכָה
 בְּכִסְפְּכֶם, תִּזְכּוּ לְרַפּוּאָה שְׁלֵמָה, לִישׁוּעָה וְכוּ'. וְשִׁפְעַ
 רוּחָנִי — שֶׁתִּזְכּוּ לְהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה, לְגִלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה
 וְרִזְיָהּ. וְדַבֵּר זֶה קָשָׁה מְאֹד לְהַבִּין לְמִי שֶׁמְצַמְצֵם בְּגוּף
 גְּשָׁמִי וְחַמְרִי, וְעַדִּין מִנַּח בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי נִבְצַר מִמֶּנּוּ
 לְהַבִּין רוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, אֲבָל בְּרַגַע שֶׁאָדָם שׁוֹמֵר שַׁבָּת,
 אֲזִי מִתְחִיל לְהִרְגִישׁ אֶת אֹרֹו יִתְבָּרַךְ. וְזֶהוּ שֶׁאֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יִלְקוּט וַיִּקְהַל תח): אָמַר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא לְמִשָּׁה, עֲשֵׂה לְךָ קְהֵלוֹת גְּדוּלוֹת וְדַרְשׁ לְפָנֶיהֶם
 בְּרַבִּים הַלְכוֹת שַׁבָּת, כְּדִי שִׁילְמְדוּ מִמֶּךָ דוֹרוֹת הַבָּאִים
 לְהַקְהִיל קְהֵלוֹת בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת; הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 אָמַר לְמִשָּׁה לְאַסֵּף אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלִלְמַד עִמָּהֶם הַלְכוֹת
 שַׁבָּת, כְּדִי שֶׁבְּכָל הַדּוֹרוֹת יַעֲמְדוּ חֲכָמִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
 וְיִדְרְשׁוּ מִקְדְּשָׁתָהּ, וַיִּגְלוּ לְעַם יִשְׂרָאֵל "אֹר הַשַּׁבָּת",
 כְּדִי שֶׁיִּזְכּוּ לְשִׂמְחַת הַשַּׁבָּת. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים!
 רְאוּ בְּכָל שַׁבָּת לְהִתְאַסֵּף בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת וּבְבֵית-הַמְּדֻרָשׁ,

וּלְבוֹא לְשִׁמְעַ אֶת דְּרָשׁוֹת הַצַּדִּיק, שְׁמַמְשִׁיךְ עֲלֵיכֶם אִוֹר
הָאֵינן סוּף בְּרוּךְ הוּא; כִּי כָּל הַלְכָה וְהַלְכָה שְׁלוֹמֵדִים
הִיא חֲכָמְתוֹ יְתַבְרַךְ, כִּי הַתּוֹרָה הִיא חֲכָמְתוֹ יְתַבְרַךְ;
אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לְשִׁמּוֹר שַׁבַּת, שְׂאֵז "אִוֹר הַשַּׁבַּת" יִגַּן
עָלָיו, וְאֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה הַמְדַלֶּקֶת גִּירוֹת שַׁבַּת, שְׂאֵז יִמְשֶׁךְ
עָלֶיהָ אִוֹר הַשַּׁבַּת! וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בִּלְקוּט
בְּהַעֲלוֹתָךְ תְּשִׁיט): אִם שְׁמַרְתֶּם גִּירוֹת שֶׁל שַׁבַּת, אֲנִי מֵרְאֶה
לְכֶם גִּירוֹת שֶׁל צִיּוֹן; אִשָּׁה הַנּוֹזֶהֶרֶת בְּהַדְלָקֵת גִּירוֹת,
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְבָרְכָה בְּפָרִי בְטָן. כָּל אִשָּׁה מְחַפֶּשֶׁת
תְּקוּנִים וּסְגֻלוֹת כְּדֵי שְׁתּוֹכָה לְהַפְקֵד בְּזֶרַע שֶׁל קִימָא,
וְאִינָה יוֹדַעַת, אֲשֶׁר הַסְּגֻלָּה הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר לָזֶה —
כְּשֶׁנּוֹזֶהֶרֶת בְּהַדְלָקֵת גִּירוֹת שַׁבַּת; כִּי כָּל נְשָׂמָה נִקְרָאת גֵּר,
כִּי "גֵּר הַיּוֹנֵ"ה נִשְׁמַת אָדָם" (מְשָׁלִי כ, כז), וְאִם אִשָּׁה
מְדַלֶּקֶת גִּירוֹת לְכַבוֹד שַׁבַּת-קִדְשׁ, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מְזַכֶּה בְּגִירוֹת — בְּנִשְׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת. לָזֹאת, אִשָּׁה הַמְרַבֶּה
בְּגִירוֹת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְרַבֶּה יְלָדֶיהָ; וְלֹא עוֹד, אֲלֹא
אִשָּׁה בְּעֵת הַדְלָקֵת הַגִּירוֹת יְכוּלָה לְפַעַל אֲצִלוֹ יְתַבְרַךְ כָּל
צָרְכֶיהָ, כִּי אֵז הוּא עֵת רְצוֹן גְּדוֹל בַּשָּׁמַיִם. אִם יֵשׁ לְאִשָּׁה
שְׁכָל לְנַצֵּל אֶת הַדְּקוּת הַקְּדוֹשׁוֹת בְּעֵת הַדְלָקֵת הַגִּירוֹת,
לְבַקֵּשׁ אֵז אוֹתוֹ יְתַבְרַךְ כָּל אֲשֶׁר צָרִיכָה, אֲזִי זוֹכָה לָהּ
וּלְבַעֲלָהּ וְלִילְדֶיהָ, כִּי תִפְלוֹת הָאִשָּׁה בְּזִמְנָה הַזֶּה מְסֻגְלוֹת
מְאֹד בַּשָּׁמַיִם, לְבַקֵּשׁ עַל עֲצָמָה — שְׁתִּהְיֶה בְּרִיאָה וְכוּ',
עַל בְּעֻלָּה — שְׁיִצְלִיחַ, עַל הַיְלָדִים — שְׁיִהְיוּ בְּרִיאִים,

חכמים ומצלחים, יראי השם וכו'. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לנצל את השבת-קדש, ותשמרוהָ כהלכתה, ועל-ידי-זה ימשך עליכם "אור השבת", ותזכו לשמחת השבת, ותתענגו באור זיו הקדוש-ברוך-הוא; אשריכם ואשרי חלקכם!

ד.

בני ובנותי היקרים! חכמינו הקדושים אומרים (עיין גטין נב.), שקדם כניסת שבת, השטן נמצא בכל בתי ישראל, ומשתדל אז לעשות מריבות וסכסוכים בין בני המשפחה; כי יודע שבית אשר אין בו קטטות, אלא שמחים בשבת, הולכים לבית-הכנסת, שומעים דברי תורה, מתענגים על נעם השבת, אין לו מקום שם, ואין לו עבודה מושך כל השבוע בבית זה, ואדם זה הוא המצליח ביותר מושך כל ימות החל. כי אם אדם שומר עצמו בשבת שלא יהיה בכעס, כל השבוע הולך אצלו באפן אחר לגמרי, שבוע מצליח. לזאת, עושה השטן כל מיני פעולות שבשבת ובערב שבת תהינה קטטות ומריבות בבית, ועל דברים פְּעוּטִים מכעים את בני המשפחה, ומכניס מתח ועצבים, עד שהבעל נכנס בלחץ רב ומלחיץ את אשתו, ונכנסים כלם למתחים רבים המביאים לקללות, רחמנא לצלן, וכו' וכו'. לזאת

אומר הזהר (עין תקוני-זהר, דף קכה) על הפסוק (שמות לה, ג):
 "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" — לא
 תבערו אש הפעס, כי מפעס בשבת צריכים לשמור יותר
 מששומרים מהבערת אש, כי הפעס בשבת מביא לאדם
 עניות כל ימות השבוע, ויאבד מזלו ויסבל סבל גדול.
 לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם, הקדוש-
 ברוך-הוא נתן לכם יום אחד לשמרו לא להיות בפעס,
 בודאי זה קשה מאד, כי אדם נמצא בלחצים רבים,
 מחמת צרותיו הרבות. והנה בא רבי שמעון בר יוחאי
 ומגלה לנו עצה, אם אתם רוצים להצליח, תתאפקו
 בשבת ותתאזרו בסבלנות להתגבר על מדת הפעס, ואף
 שאין זה קל, אבל מה לא יעשה אדם למען הצלחתו,
 למען בריאותו, למען מזלו שיתהפך לטובה, ויחוש
 אשר רב כל השבוע. ואם, בני ובנותי היקרים, אתם
 שומעים ורואים ומרגישים איזו מתנה יקרה הקדוש-
 ברוך-הוא נותן לכם, ורוצה לתן לכם על-ידי שתתאפקו
 ולא תהיו בפעס בשבת, אז לא יהיה לכם שום נסיון
 יום אחד להתאפק ולא לכעס, אף שיכבד ויקשה
 עליכם דבר זה, אבל תזכרו, אשר עם הפעס הזה אתם
 מאבדים את האשר, את העשירות וההצלחה. אם אדם
 מחדיר דברים אלו בלבו, לא יבוא לכלל פעס בשבת
 כלל, ותהיה לו הצלחה בששת ימי השבוע, כי הם רק
 כלים לקבל בהם "אור השבת"; אשרי מי ששומר

עצמו מַכַּעס בְּכָל יוֹם, וּמְכַל-שֶׁכֶן בְּשַׁבַּת-קֹדֶשׁ וְאִז יֵרֵד
עָלָיו שְׁפַע רַב, אֲשֶׁרֵי לוֹ.

ה.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְשַׁמַּח בְּשַׁבַּת בְּשִׂמְחָה
אֵין סוּפִית, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּנְצְחוּ אֶת הַקְּלָפוֹת וְתִנְצְלוּ מִכָּל
הַמְּשַׁחֲתִים הָרוֹצִים לְלַכְדְּכֶם בְּרִשְׁתָּם. כִּי עַקֵּר תֵּאוֹת
נֶאֱוָף בָּאָה לְאָדָם רַק מִחֲמַת עֲצָבוֹת, כִּי כֵּן אָמַר הָאֱרִ"י
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהַקְּלָפָה הַמְּחַטֵּאת אֶת הָאָדָם בְּפָגַם הַבְּרִית
נִקְרָאת יִלְלָה, שֶׁמְכַנִּיסָה בְּאָדָם דְּכָאוֹן, וְאֵיתָא בְּזוּהַר
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁעַל-כֵּן שְׁמָה לִ'יִלְיִת', עַל-שֵׁם שְׂמִיחָדִירָה
בְּאָדָם עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהֲרִ"ן, חֶלֶק א', סִימָן רה).
וְזֶהוּ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (שָׁם, סִימָן קסט): אִם אָדָם רוֹצֶה
לְזַכּוֹת שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַר אוֹתוֹ בְּעֲצָמוֹ מִפְּגַם
הַבְּרִית, יִשְׁתַּדֵּל מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, אֲשֶׁר הַשִּׂמְחָה
שׁוֹרֶפֶת אֶת הַקְּלָפָה. לְזֹאת אָנוּ רוֹאִים שְׁמִי שְׂנַכְשֵׁל
בְּנֶאֱוָף, תָּמִיד נִמְשָׁךְ לְדְכָאוֹן וּלְעֲצָבוֹת, וְכָל שִׁירֵי
הַנוֹאֲפִים, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אֱלוֹ נְגוּנִים שֶׁל מְרִירוֹת וְדְכָאוֹן.
לֹא-כֵן כְּשִׂיְהוּדֵי שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה וְשִׁיר שִׂירֵי שִׂמְחָה, זֶה
מְגַבִּיחַ אוֹתוֹ וּמְדַבְּקוֹ אֵלָיו יְתִבְרֵךְ, וּמְרַגֵּישׁ עֲצָמוֹ מוֹרֵם
מִגְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים!
עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי עַקֵּר הַתְּקוּן שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית, הוּא רַק

על-ידי שמחה, כשאדם שש ושמח, בזה זוכה לתקון, שהוא יתברך ימחל לו על אשר פגם בנאוף. ואימתי זוכים להגיע לשמחה אמיתית? בשבת. כי שבת הוא אור נורא ונפלא מאד. ועל-כן על-פי האריז"ל עקר הזיוג הוא בשבת, וזהו: "ושמרו בני ישראל את השבת" ראשי תבות ב'י'א'ה', שאז הוא הזיוג העליון. לזאת מי שזוכה לשמר שבת ושמח בה, בא לתקון של נאוף. הינו כי אדם שחטא בנאוף, זה מביאו למרירות ולעצבות, וכאשר רוצה לתקן מעשיו, עקר התקון — לשמר שבת ולהיות בשמחה. וכן גלה רבנו ז"ל עשרה מזמורי תהלים, שהם: טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ, שנקראים "תקון הכללי", אשר מי שיאמרם, הקדוש-ברוך-הוא ימחל לו על כל עוונותיו. ואשרי האדם הזוכה לאמרם כל יום מימי חייו, ואשרי ואשרי הזוכה לאמרם ביום השבת, והוא שש ושמח, כי אלו העשרה מזמורי תהלים נקראים: עשרה מיני נגינה. וכאשר אדם אומרם, נכנסת בו שמחה כזו, שכבר אינו רוצה שום דבר רק אותו יתברך. וזה הסימן לבעל תשובה לידע אם נתקבלה תשובתו בשמים — כשמתחיל להיות שמח. כי כל זמן שאדם ממרמר והוא בעצבות ובדכאון, בסימן שתשובתו לא נתקבלה עדין, אבל בו ברגע שהוא שמח בו יתברך, שמח עם המצוות, שמח עם השבת, בידוע שהקדוש-ברוך-הוא

מחל לו על כל עוונותיו; אשריו ואשרי חלקו! ולכל
 זאת זוכים ביותר על-ידי שמירת שבת-קדש ושמחתה,
 כי השמחה של שבת, זהו עקר תקון הברית ותקון על
 כל העוונות, ועל-כן אשרי מי שזוכה לשמר שבת-
 קדש, ומרגיש את "אור השבת", ואז השבת תאיר
 עליו, וישפע עליו אור וזיו וחסות ודבקות ומחין
 עליונים, עד שיהיה בטל ממציאות לגמרי, ויהיה נכלל
 לאין סוף ברוך הוא, אשרי לו!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

תפלה נודאה ונפלאה
מהספר הקדוש "לקוטי תפלות"

תפלה קלח

רבוננו של עולם, שומר עמו ישראל לעד, שמרנו
והצילנו שלא נהיה נמשכים כלל אחרי נגונים
של יללה ועצבות שמזמרים הרשעים ברב העתים,
שדרך העולם להמשיך אחריהן מאד. רחם עלינו ושמרנו
והצילנו מהם, כי אתה יודע כמה וכמה קלקולים
ופגמים הם גורמים על ידי הנגונים שלהם, וכמה הם
מזיקים לישראל הכשרים רחמנא לצלן. רחם עלינו
בכח וזכות הצדיקים האמתיים, והיה בעזרנו ושמרנו
בכל עת שנזכר להנצל מהם. זכנו לשמח נפשנו תמיד
בקדשה ובטהרה בנגונים וזמירות של שמחה
הממשיכים את הלב אליך ולעבודתך ולתורתך
ולצדיקיך באמת. ועזרנו בכח הצדיקים האמתיים
שנזכר להעלות כל אלו הנגונים של הרשעים על ידי
קדשת שבת, שתתן לנו כח להעלותם ולהפכם לשמחה
כשנזמר אותם בשבת קדש. וזכות השבת קדש יגן
עלינו שלא יהיה להם שום כח להמשיך עצבות ויגון
ואנחה חס ושלום, רק אדרבא נזכה לבררם ולהעלותם
ולהפכם מיגון ואנחה לששון ולשמחה, ונתקרב אליך
ונהיה נמשכים אחריך, ונשיש בגבור לרוץ ארח לילך
בדרךך ולעסוק בתורתך ולקיים מצוותיך, ולהתדבק

וְלַהֲתַקְשֶׁר אֶלַיִךְ וְלַצְדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים בְּאֵמֶת וּבְאֲמוּנָה
בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ וְחֶזֶק לְעוֹלָמִי עַד וּלְנֵצַח נְצָחִים.

מֵלֵא רַחֲמִים, שְׂמַחַת יִשְׂרָאֵל רַחֵם עָלֵינוּ, וְשָׁמְרֵנוּ
וְהַצִּילֵנוּ תַּמִּיד בְּכֹל עֵת מִכָּל מִינֵי עֲצָבוֹת וּמִכָּל
הַדְּבָרִים הַמְּבִיאִים וּמְמַשִּׁיכִים לְיַדֵּי עֲצָבוֹת וְיַגִּזּוֹן וְאַנְחָה
חֵם וְשָׁלוֹם. זָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְסַבֵּב סָבוֹת לְטוֹבָה בְּאִפְן
שִׁיחִיהָ נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ שִׁשׁוֹן וְשְׂמַחָה עַז וְחֶדְוָה תַּמִּיד, כִּי
בְשֵׁם קֹדֶשְׁךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא בְּטַחָנוּ נִגִּילָה
וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתְךָ. וּבִכְפָּרֵט בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים
תִּזְכְּנוּ בְּרַב חֶמְלָתְךָ וְחֲנִינּוֹתֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים לְשִׂמְחָה
בְּהֵם תַּמִּיד בְּשְׂמַחָה גְּדוֹלָה וּבְחֶדְוָה רַבָּה בְּיוֹתֵר, כִּרְאוּי
לְגִיל וְלִשְׂשׂוֹשׁ בְּיָמִים קְדוֹשִׁים כְּאַלְהָה. "אֲנִילָה וְאִשְׂמַחָה
בְּחֶסְדְּךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת עַנְיִי יָדַעְתָּ בְּעֲרוֹת נַפְשִׁי.
אִשְׂמַחָה וְאֶעֱלֶצָה בְּךָ אֲזַמְּרָה שִׁמְךָ עֲלִיּוֹן". וְאַזְכֵּה
לְהַרְבוֹת בְּזִמְרֵרוֹת וּשְׁיֵרוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים
טוֹבִים בְּשְׂמַחָה וְחֶדְוָה גְּדוֹלָה בְּקוֹל שִׁשׁוֹן וְשְׂמַחָה
בְּנִגּוּנִים שֶׁל חֶדְוָה וְצַהֲלָה בְּלִי שׂוֹם אַחִיזֵת עֲצָבוֹת
וְדַאָּגָה וּמְרָה שְׁחוּרָה כָּלֵל. שְׁבַעֲנוּ מִטּוֹבְךָ וְשִׂמַח נַפְשָׁנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ וְטַהַר לְבָנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת. וַיִּקְּם בָּנוּ כָּל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְנַפְשִׁי תִּגִּיל בִּיהוָה
תְּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתוֹ. אֲשִׁירָה לִיהוָה בְּחַיֵּי אֲזַמְּרָה לְאַלְהֵי
בְּעוֹדִי, יַעֲרַב עָלָיו שִׁיחֵי אֲנִכִּי אִשְׂמַח בִּיהוָה. יִהְיוּ
לְרִצּוֹן אֲמַרִי כִּי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי",
אָמֵן סְלָה: